

Keď sa Vás niekto opýta, kde bývate a odpoviete: „Na intráku,“ tak sa dočkáte „protiotázky“: „Wau a ako tam je?“

Alebo číslo dva: „Fúú, to by som nechcel, radšej som doma.“

Áno, pravdou sú obe odpovede.

Sú dni, keď je na intráku úplne super. Najmä ak si „sadnete“ so svojimi spolubývajúcimi. Ja som to šťastie mala, so spolubývajúcimi chodíme spolu na rovnakú školu a stali sa z nás skvelé kamarátky. Len si predstavte - bývať celý týždeň s najlepšou kamoškou. Presne tak to vyzerá aj u nás. Sme spolu už dva roky a zažili sme toho vážne dosť. Som veľmi rada, že ich mám, lebo neviem si to bez nich vôbec predstaviť. Niekedy si pripadáam ako v škôlke. Minule sme našli kriedy, tak sme si na chodbu nakreslili „škôlku“, vzali gumu a hrali sa. Alebo teraz po Veľkej noci sme si povedali, že každý, kto príde do našej izby, bude pooblievaný. A tak aj bolo, jedného sme pekne obľiali v sprche a keď sme chceli privolať aj ďalších, tak sme vykrútili žiarovku tak, aby nesvietila a tým prilákali ostatných. No a potom sme samozrejme všetkých poriadne obľiali. Alebo tiež, keď sme sa schovali u chlapcov do sprchy, aby sme nedostali zápis, ktorý sme koniec koncov dostali, lebo vychovávateľ nás našiel, ale my sme ho podplatili keksikom a boli opäť „čisté“. Veselo tiež bolo, keď nasnežilo a začali sme sa v izbe guľovať. Je fajn, keď sa spojíme viacerí dokopy a poze-ráme spolu horor a každý druhý sa bojí. Niekedy si spravíme maličkú diskó na izbe, prídu dievčatá z ďalších izieb a vyzerá to ako poriadna zábava na dedine.

Alebo je tiež super, keď sa rozprávame cez okná, a to najmä v teplých mesiacoch, vtedy je nás na okne vážne dosť, je to paráda.

Keďže na poschodí bývame skoro samé zdravotáčky od prváčok až po štvrtáčky, je to výhoda. Vždy keď máme problém alebo potrebujeme niečo poradiť, pomôcť, tak sme si nápomocné. Sme jedna skvelá partia.

Jednoducho, je to skvelé byť takto spolu a byť s ľuďmi, ktorí za to naozaj stoja.

A odpoveď číslo dva:

Áno, je pravda, že na intráku je to

niekedy strašné. Najviac mi tak vadí, že priepustky máme len do 20.00, potom musíme byť všetci na intráku. Už len ak chcete ísť večer niekde na film, ktorý začína o 19:30, tak samozrejme to nestíhame. Ale ak máte dobrú vychovávateľku, tak vám dá priepustku aj dlhšie než do 20:00.

K nevýhodám patrí napríklad aj to, že tam nemáme stále wifi. Teda vlastne žiadne wifi. Dnes to je už síce jedno, lebo každý z nás má dáta, ale predsa wifi free by bolo lepšie. A ak wifi náhodou máme, tak je len na okne.

Potom nič si u nás nemôžete dať do chladničky, pretože nikdy nevieš, kedy nejaký žrút príde a zje ti všetko dobré, čo si si kúpil. Preto máme veľmi radi zimu, že nám postačia aj parapetné dosky na odkladanie vecí.

Čo mi tak trochu vadí je to, že keď sa s niekým dlho nevidíte a chcete ísť k nim pokecať, tak sa musíte vrátiť skoro a pritom sa len rozprávate, ale samozrejme, všetko sa dá, ak sa chce.

Život na internáte je dva v jednom. Je bielo-čierny. Zábavný aj smutný. Jednoducho je presne taký, aký má byť

MIŠA

